

له دا یكبوون و مردنی عا ئیشه . شيعری: عه بدولوه هاب به یاتى - و : موكه هم هاشيد تا هبانی

له باره ی سرووت و هه هسمی ئه فسوونگه رى كه به نووسینی بزماری
له سهر تا بلاكانى نهینه واو نهخش نراون
شيعری: عه بدولوه هاب به یاتى
موكه هم هاشيد تا هبانی
کردوویه تی به کوردی
(1)

ئاشوور پانیپا خشی ویستم
به ئه و ئه وینه یشم شارکی دروست کردو شووره ی له چوار دهوری کاشا
هه تاوی کات و زنجیر کردو
ئاگرو کایله و دیل و فوراتی ووباری به ههشت
هه مووی له پاش خشی دان به لای شار
خشی ویستم و نیوه ی دلی
له بنه وه ی بیرى جیهانی جادوو له کراو
دیل بوو
سهرگه هه کان ده یخن
گه رده لوولك و پاچك بوو به دهستی چاره نووسه وه
به سهر كه لسه سهری پاشا گهل و
قه لا و شاره كانیدا ده كاشا
خشی ویستم به ام ئاخ من
ئه وم خاش نه ده ویست به یه دره خته كان مردن
فوراتی ووباری به ههشتیش وشكى کرد
شاره كه و
ئاگرو هه هسمه جادوو له کراوه كان
بزر بوون و
كه هه با به کی له به رد دروستکراو شوینی گرتنه وه
كاتك شش هسواری ئاسن به سهر پشتی ئه سپی باو به رانه وه
له و لا تی مهرگ ده گه ایه وه
كه هه با به كه ده یقوو قاند
له شاره كانى جادووی و
له ته لیسمه كانى قه شه كان

له پهرستگه کانی ئه وین
 به دواي ځوخسارو که زییه کاندما دهگه
 چاوه ځای دهکرد
 له بنهوهی بیری جیهانی جادوو له کراو
 له دایک بم
 مامزک بم دواي گالیسکه کانی دوورخراوی بکهوم له ئاشوور
 (2)

ده ځال له بازای کځیله ده مفر څت و منیش تووشی نه څشی ئه وینم
 خهون به مځه کی سووری باخچه کانی فوراته وه ده بینم
 جهسته ی پځ له مهرگ و ژیان ی داپځ شیوم
 قیژه ی با ځنده یه کی دځنده له قوو ځاییدا ده مر ځت
 ځای ده کوژ ځت و ده نووکی له جهسته ی شته کان ده چه قځنځت
 (3)

جادووگهر و شاعیر و جه نگاوه ر ځشیان ویستم
 قوربان یی پځشکه ش کرد... په یکه ربه ندیه کی دروست کرد
 نزا کانی ځای و
 جوو ځه کانی با و ئه ست ځره کان و
 بځنی ځشی
 تځدا تځمارکرد
 ناوی گو ځه کانی و ځاته دووره که می تځدا تځمارکرد
 له سهر گځکځم گریا و خوینی مندا ځکی ههرزه کاری سهر بځاوی به سهردا
 پرژاندم
 ماچی کردم منیش به بازوویه وه ځووت بووم و ده مقیژاند
 ههردوو چاویان دهره ځنا
 ئاشوور پانیپال
 له هځای ئاو ځنه کان چاوه ځای ده کردن
 دځنی شانه ده کردو نغری ځووناکی بوو بوو
 (4)

که نیزه یه ک بووم له بازای اندا ده فر ځشرام
 له شاره کانی ځځه ځات که گهرده لوول ځووی تځ کردوون
 چاوه ځای به ره ژان ده که م
 (5)

ځه گالیسکه کانی دوورخرا نه وه له ئاشوور
 ځه شای جیهان، ځه هتاو و ځه گو ځه گه نمه سه وزه کان
 ځه با ځنده پیر ځزه به ندکراوه که
 له جیهانی ژځره وه له ژځر بنهوه ی ئه م چیا جادوو له کراوه
 ځه ئاگرو ځه سرووته کان

بـ جهـستهـی زهـوی که لهـژـر ماچهـکانـی هاویندا زیندوو دهـبـتهـوه
 بـ فورات
 شوـنـهـواری قامچی کـیلایهـتی
 له وـاـتی خواوهـندو
 له وـاـتی مرـقـه
 هـهـدهـگرم
 له چامهـکانـی شیعر و له تاـبلـکاندا
 به دواي (تهـممووز) دا دهـگهـم
 له ئاوارهـییمدا
 چهـپـکـهـ له مـخهـکی سوور دهـبهـستم
 تریفهـی مانگی سوور له ئاشوور و خسار و ههـردوو دهـستم هـنگـدهـکات و
 کـکـکهـیش دادهـپـشـت
 کوـمـم سوور هـهـگهـاو خوـن له دهـمارهـکانمدا کهـوته
 به وشهـگهـلی جادوویی هـشی جهـستهـی مردووی سروشتی و هـگهـکانـی زیندوو
 کردهـوهـو
 ههـورگهـل و برووسکهـکانـی تهـقاندوهـو
 ئاسمانـی شهـوی جیهان گرماندی و برووسکهـی داو گوـی باراند
 دهـستی با پرچی شانهـکردم و پاسارییهـکی برسی به دهـوری ههـردوو
 مهـمکـمدا خولایهـوه
 له سهـر جهـستهـی تـقیوم نیشتهـوه
 له ناو باخچهـی خهـون بینیندا بهـدواي یاقووت و
 ئاگرو کانیدا دهـگهـا
 گوـتی،
 خهـریک بووم
 پاسارییهـکهـم
 لهـخـم و له کهـزییهـکانـم دووردهـخستهـوه
 ئهـی درهـختی سهـروهـکه
 ئهـی عشتار
 خواوهـندی دایک و کهـشی ساما و باران
 ئهـی ئهـوهـی له خوـنـی زهـمین و
 له گریانـی (تهـممووز)
 له سهـر فورات لهـدایک بوویت
 با ئهـم شهـو جلی شوانان له بهـر بکهـین و
 به ناو ئهـم چیا یا نهـدا ههـهـهـهـهـهـهـه
 بهـم قسهـکانـی تهـواو نهـکرد
 چونکه سهـربازهـکان
 خـی و سهـری بـاویان

پښيل كړد
 له ناو گوچكه ماسيه كدا له گه زرخ و چه وو ووناكى و
 ماسي زيوين و گژوگيادا
 له بنه وهى ووبارى ئه ستړه يه كى چا دا ده نووم
 له ناو تابل كاندا
 پښينييه ك تمارده كم مه ته ي گه وهه رى مهرگ و هيو لا به زښ
 هه ده هښت
 تڼقنهر و جوان له ئام زده گرم
 له سهر كه نار
 بازك ده بينم به سهر ئاسك كه وهيه
 ئاشوور پانپال ده بينم
 له ناو نزه كه يدا هه تاوى ئاوابوون ده وه شښت
 ديله كان به سداره كانه ون
 به تاريخا يى ده مه وئوارهى تڼقنهر وه هه واسراون
 قه شه يه كيش نوڅر ده خوښت:
 خواى سهربازه كان
 ئرمىاي پڼغه مبه ر – گوتى
 بهم شوه يه ځ به فرمانده گل و
 ميره كان ددهم سهرخ ش بين و تا هه تايه بنوون
 خواى سهربازه كان واده ځت
 من ب مهرگم چى بڼم له كا تڼكدا خڼم ديل و كڼيلم؟
 ئه ي چاره نووس چى شاردووه ته وه؟
 ئم شو له ژر پڼى ئه و دنده يه دا
 كه له دهروازى نه زانراودا ځاكشاه

سهرچاوه:

عبدالوهاب البياتى – ااعمال الشعريه – 2، ل 264-268 .